

314

Meampra
საქართველოს
საბჭოთაო

თეატრი

1889 წელს

№ 1

თბილისი

სახალხო სპექტი.

შეპოვდგი ფეხი, გწუღარბდეთ ღებურთი, კვალთ ჩუმი, ფეხთ
ანგულაზისა.

ი ა მ ბ ე ნ ე მ

ს ა ს ს ა ლ ე ლ ი.

I

«ივერია»-ს.

1935 წ. 11 ნომ.

გინდება სიდასობისაღე,
წინ-დასუღუღი დინჯობა,
ართ გარეუენდა სანდის-სან
გამოგეჩინა ფიცსობა.

ილია ჭავჭავაძეს.

რასაც-გი ხელი ჩასჭიდე,
გამოდის მეთაურიო,
დიდს მანძილს ძალე გაიულის,
როგორც ბუდაურიო.

სათავად-აზნაურო ბანკს.

ბარათი დამიწერია,
ზედ მომიწერავ ხელისა,
გინც «მროტენტს» არ შემოიტანს,
დღე დაადგება ცხელისა.

ნიკოლოძესა და ლისტოკს.

ნიკოლაძე. აჭა; წაიღე; ისმარე,
როგორც ნაღვაწი თავისიო.
სახატ. — მე შენი რჩევა რათ მინდა,
ჭამა მეც ვიცი ფლავისიო.

ქართულ ტრუპებს.

ასალ ზიესად გვაუწევთ
«ხანუმი» და «ხათაბაღალა»,
ტრუპებსა რეჟისორითურთ
არ ატყდათ ხათაბაღალა.

მცხე ანემ ასე არ ატყდათ ხათაბაღალა. წესი იმეგობრს
...მომოყვამდე

3. უმიკაშვილს *).

ერთს ებისტოლეს გამწადებ,
 მთის ქალთ გაცნობო უკელათა;
 ისწავლან ხალხისს ქსოვან
 როგორც ურფილად მკელათა.

ვლ. ა — შვილს.

ღმერთმა ჰქმნას, შეფურობამ
 ან დაგვიარგოს ფურია...
 უკუსაც უშველას უფალმა,
 დაასურინოს მწყურია.

II

ილიას.

შუბლი გაცხენი, გამოკრთეს
 კლავკნით დაჟვარდი ცისანი.
 ათასსაღვანდას ნათქამისა
 ერთი სჯობს მოხუცისანი.
 შუქს ვიდევ ჰყენს ჭკეუანას,
 ჩასულისს სხივნი მზისანი.
 აგბგის.
 მუდამ ოცნების მებრძოლო,
 მასვილო ენა წყლიანო,
 ახალ წელს ახალი რამე,
 ვინძლო ან დაგვიგვიანო.

*) ბ-ნი 3. უ—შვილი დაეძებდა ვაჟა-ფშაველას მთელი ორი კვირა, რომლისთვისაც უნდოდა დაევალებინა ამ პროექტის აღსრულებაში მოყვანა უსათუოდ.

რაფიელს.

შენი ჭირბე მობრუნ
 ჩაგრულის ჭკუენისა,
 თუ ხელეური გამოსტერ
 შეკვრატა შესძელ ძნისა,
 ნუ გატვირთვი სმა გაგვე,
 ისმინე სვეწნა უმისა.
 კვლავ გატვინე ხარხარი,
 ან სვედით მოთქმა ძმისა.

ნიკოლოძეს.

დაგვიტეხი მოხუცების დროს
 ნუ გახდი ავი წინანი,
 ძმობას და ნათესაობას,
 დაიციუნ სოფელე ჭიანი.

ივ. მარბელს.

ნუ გატვირთვი მარტოკა
 «ჭამელე» და «ოტელეზედა»,
 შექსშირის შრომა და ღვაწლი
 სხვატ გატვინანი დროზედა.

ანტონს.

უკვლასგან გვესმის პრტუელ-პრტუელი
 სიტყვით კვეხსა და ბაჭები,
 დრო უკვლას გატვინებებს,
 ვის ჩაჩნდება ლაჭები.

სოსლანს.

რ—სთვის წრფელე მუშა,
 ქართულების ხარბუნა;
 ექსპროტებში არა გწვადობს,
 ზოგან პოეტური მუშა.

მასვე.

ცილ-წამება, გინებაში
 უკელამ ვიცით, არ ხარ ხამი,
 მაგრამ გვითხარ როდემდისინ
 უნდა იყო გერე შისამი.

ცახელს და ბახანას.

ფრთა ფრთას შემოჭკართ უგრად,
 მამლისებ იწყუთ ყვილი;
 «დროება» — «იკურიაში»
 გაისმა თქვენი კვილი:
 ხან ძმას მიეცით ნუგუში,
 ხან ბედს დაუწყეთ ჩივილი,
 უცბად გაჭქვით, არ ისმის
 თქვენი აღარსად ყვილი.

აღნიშვილს.

წამწეშიდა წახედულობამ...

შუბი ტომარაში არ დაიძალება.

მასვე

არ ვიცით რა საქმისათვის
 დასდგი გმირი «ტარიელი»,
 «ყარამანის» სისუსტემა
 დაგსვა ხელ-პირ ტარიელი

3. მირიანაშვილს.

ჭორი და ჭორიჯანობა
 მხოლოდ ქალების წესად,
 ნამგაღს რომ ღესავ სამკელად,
 ქვეყნად რა დაგიეთესია?!!

მასვე.

სხვა სახელმწიფო ენებთან
 გაგლია მხოლოდ «ბაკები», »

კარებს უწოდე «უღაყი»
ჭაღებს დაარქვი «ჭაჭები».

ქ. სათაროვ—აბაშიძისას.

ნარკვევი მარგალიტი ხარ
ჭართული დასის, სცენისა;
სიძღვრით სვედის აშშლევი,
დამატებობელი სმენისა.

გაბუნიას.

მაჭანკლის რაღში ნაქუბო,
გშეენის სცენაზე ტქრიალი,
სიძღვრის ეულში რაკრაკი,
გულ ამოსკენილი კრიალი.

კ. უიფიანს.

ზირკული შენ ხარ მძივივით,
იწიკვი მუდამ ტოლებში,
მხოლოდ შენც იცა ხან-დის-ხან
დაჭკვიტება რალებში.

დ. აწყურელს.

როცა სომხები გამოსერენ
სულ მუშტს იცემენ გულშია.

ვ. გამყრელიძეს.

ვერ შეგადრება თვით ვინტო
«ვინტოურ» სიუჟარულშია.

მძინაროვს

გაზარულს გატყსილი სჯობს,
არ ჩამომართო ჭორათა,
მსახურის გარდა სსუა რაღში,
ვერ დგები აქტიორათა.

ქართ. თვატრს.

ორი წლის ნაწევ ნადაგო,
ნაშენი ჭვიტვირისა ხარ,
სასკელით ჰატრონს ეკუთვნი,
მაგრამ სასრავი სხვისა ხარ.

მასვე.

გვირავი ერთხელ დადინარ
ქართული ტრუპის ნებაზე,
მაშინაც «გაზი» გაქრება
ზედ შუა მოქმედებაზე.

მასვე.

ცოგა და ჭვინავს სტენაზე
ბუჭი და ქარაშოტია,
ფორკატტი სხვაგან გაიქცა
ყინვამ მოაძრა «ტოტია»,
აღარკინ დადის... თავ-ბოლღს
ზის მსოფლიდ ორი «ჭოტია».

ბანკს.

კშირომიბ და კშირომიბ უწყალოდ,
ჩუმათ ვიტენავ ქისასა,
ურხოსთან სელი არა მაქვს,
ჯიბეს ვათხელებ ძმისასა.
სასლებსაც ბლომად უყიდი,
ნაშენს სულ ჭვიტვირისასა.

ზოგიერთებს.

ყურს ნუ აღევნებთ, ნუ ასდევთ
სოფლის უკუღმა დენასა,
მოდასთვის ტუეილ ფრანგულით
ნუ აცოდილებთ ენასა;
გაჭირების დროს უძლეურზე

თქვენ რამე სთხოვეთ ზენასაც დევნ--
თორემ მუსთაფი სვე-ბედი
მაღე მოგისზობთ ლსენას.

თხილწილად... მომდომე საყულო. მომდომე ცილოვ

...მტვერს დაძვინ
 ...კვლევი გვექმ მთელი ერთ
 ...დავ ასობიერებენ იმენამ
 ...იხილავს მსობტენ თაღუნამ
 ...დავ ასობიერებენ იმენამ

...დავ ასობიერებენ იმენამ
 ...დავ ასობიერებენ იმენამ

გაიგე აბაშიძის ტრუპილამ დახვინა?

—მაგას ვინ არ გაიგებდა! მოსალოდნელიც იყო. რაც უნიკოა არტისტი, მით უფრო ადვილად უზამ თავს, საითაც გინდა. როგორიც რეჟისორია, იგეთიც ტრუპა იყოს. როგორიც ალხანაო, იგეთიც ჩალხანაო,—ნათქვამია.

აბა, ჩემო ბატონო და ჩემო პატრონო, კიდევ ხომ არ წამოგვხტუნებია რამ ნადირი, თორემ არ ვიცი, რაზე ვილაპარაკო.

— შე ჭათმის ტვინავ! განა პატარა ნადირები არიან—ეს რკინის-გზაო, ეს წვრილი მენაფთენი, და სხვ. კენკე, მანამ გასძღებოდე. მეტი რალა გინდა!...

ს ა ა ხ ა ლ წ ლ ო .

დღეს ერთი წელიწადი კიდევ გადავაგორეთ, როგორც იყო. მხოლოდ ეს არის ყველასთვის აშკარა, რომ ჯერ პირში სული გვიდგა. ყველანი ვგრძნობთ, რომ ჯერ ისევა ვართ რალაცანი, თვალის სინათლე, ძველიდამწანანდერძევი, ისევ ამჩნევს ქვეყნის ტრიალს, თუმცა-კი საგულის-გულოთა ვხუჭავთ თვალებს და არაფრის დანახვა არ გვეხალისება. ამავე დროს ჩვენი დალილ-დაქანცული სული ჰგრძნობს, რომ ჩვენ დავდივართ, რალაცასა ეცოდვილობთოთუ, შეგვცივდა— საცმელს არ ვიშორებთ ტანი-დამ, თუ დავცხა, ზაფხულის წესზე ვირთვებით. ხანდისხან კიდევ ვლაპარაკობთ და ზოგჯერ ქართულათაც, უფრო-კი აშკარათა ვგრძნობთ შიმშილსა და განუსაზღვრელ უსაგნობას, უაზრობას საკუთარს უმნიშვნელობას.

მაშ აბა რალათ უნდა იყოს გასაკვირველი, რომ ამისთანა ყოფაში თვით თუთიყუშიც-კი რიგიან მოსაუბრეთ ჩავთვალათ და გამოვებმაუროთ... ზოგს ტყისაკენ გაულრენია კისერი, ზოგი მთას მიეშურება. საზოგადო, საქვეყნო აზრი ტვინიდან და გულიდან საგანგებოთა გვაქვს ამოფხეკილი, მისი ნატანალიც აღარ გადარჩენილა. ზოგი ალთას ვავიძახით, ზოგი ბალთას და აბა, თქვენ თითონა ბძანეთ, რა ღონისძიება უნდა იყოს ისეთი, რომ ამ ალთასა და ბალთას მოუყაროს თავი-თავსა და თანხმობაში მოიყვანოს, მისცეს ხელში ერთი საგანი, ყველას ერთ გუთანში ამოაყოფინოს თავი და აწევინოს უღელი საქვეყნო სამსახურისა.

ჩვენ შორის თითო ოროლა ადამიანიც აღარ მოიძებნება დიდ-ბუნებოვანი, დიდ-სულოვანი, რომ თავისის მაგალითით ცოტაოდენი საზრდო მაინც მისცეს ჩვენს სულსა და გულს, ჩვენს ჭკუასა და გონებას. გინდაც რომ მოაპოვებოდეს ჩვენ შორის ისეთი კაცები, რომელთაც გაუხილებიათ გონების თვალი და რომელნიც ავს კარგიდამ გაარჩევენ, მითამ რა უნდა გამოვიდეს ცარიელის გონებიდან, თუ ჭკუას არ ათბობს ჯეროვანი სიფაქიზე გრძნობისა, პატიოსნება განზრახვისა, ნამდვილი სიყვარული ქვეყნისა საზოგადოთ და ყველა ადამი-

ნისაკერძოთ! თქვენა ჰხედავთ, რომ აგერაცის ვაჟბატონები მაღალ ფარდებიან ფრაზებით გელაპარაკებიან თავის განწირვაზე ერისა და ქვეყნის დიდებისათვის, ჰხედავთ, რომ კიდევ ესმით მნიშვნელობა თავის სიტყვებისა, ხერხიანათაც ხმარობენ ყოველ ფრაზას. ერთ ხანად იქნება კიდევ გაგიტაცოს მათმა ლაპარაკმა, ამოგათრიოს ცხოვრების მორჩევიდამ პატარა ზემოთ და გასუნთქებინოს ცოტათი მბანც სუბთა და შემრგვ ჰაერი; მაგრამ საკმარისია ჯეროვანად გაახილო თვალი და დაინახავ, რომ შენი ჰქვიანი და განათლებული მქადაგებელი თითონვე მასხარათ იგდებს თავის სიტყვებს, თითონვე, რაც ძალი და ღონე აქვს, ფენ ქვეშა სთელავს თავის პირით აღიარებულ მცნებას ქვეყნისა და მოყვასის სიყვარულისას, რომ ეს კაცი დიდ-ბუნებოვანობაზედ ისე შორსას სდგას, როგორც ჩვენი ცნობილი დალალი და მიკიტანი, რომ მისი გრძნობა და პატიოსნება იოტის ტოლათაც არ გასცილებია გრძნობასა და პატიოსნებას ჩვენის დალალი-მიკიტნებისას; რომელნიც იმდენად უფრო ბევრს გვატყუილებენ, რამდენი უფრო და უფრო მოუტკბილებენ თავიანთ სიტყვა-პასუხებს.

თუ იქამდე პატარა კაცი ხარ, რომ საკუთარი ძალა ვერ გამოქმედებს ცხოვრების მოედანზე და აუცილებლივ საჭიროა შერთვის სხვისი მაგალითი, რაღა თქმა უნდა, რომ ასეთ მიკიტანურ მაგალითების დანახვაზე ასდგები და ისევ შიგ შუა მღრრეში ჩეჩრევი და ზევით აღარ ამოიხედავ, რადგან იქაც ისეთივე წუმვე და სისაძაღლე ყოფილა, როგორც ძირს. მღრრეში მღრრეში ჰქვიანი და განათლებული კაცები დალალობენ და ჩარჩობენ იმ აზრით, რომ დაჰბადონ თავიანთი საკუთარი კეთილდღეობა, და ყოველივე მაღალი საჯანი საზოგადოების მდენიერებისა მათთვის მხოლოდ ცარიელი ფრაზა, ლამაზი სიტყვან და მეტი არაფერი. უფრო სხარელი სანახავია კაცი, რომელიც ჰქუაზე ცოტა მწყურალად არის და ამუშავებს მარტო გრძნობას. ამისთანა კაცი მოგაგონებთ იმ უსინათლოს, რომელსაც გაჩენილად ერთხელაც არ დაუნახავს არავითარი ფერი და გრძნობით-კი გელაპარაკებათ იმაზე, თუ რომელი ყვავილი რომელთან უნდა შეა-

ხამო, რომ უფრო უკეთესი გამოვიდეს სურათი თვალისთვის. მანამ შორით გესმის თამამი ხმა ასეთის უსინათლოსი, გგონია— ალბათ ასე უნდა იყოს, თორემ რათ დაჰხარჯავდა კაცი მაგოდენა სიტყვას, რაზე გაიცხელებდა თავსაო. მიუახლოვდები და, იმე წუთს იკარგება ილიუზია და სამუდამოთ იკეთებ ყურში ბამბას, რომ ასეთ საცოდავ მახინჯის ლაპარაკი აღარ გაიგონო, ცარიელი და განუვითარებელი გრძნობა, ისიც გარედამ მიბლანდულ-მიკვრებული და არა ნაყოფი საკუთარის გულისა, ამასთანავე შესაზარებელი სიცარიელე თავისა და სულისა!... რა უნდა მოგცეს ამისთანა თანამემამულემ ხელში!!..

მაგრამ ერთი ათად მძიმე სანახვია, როდესაც შეჭვდებით კაცს, რომელსაც არც ჭკვა აქვს და არც გრძნობა, არც საკუთარი და არც ნასესხები, და ამასთანავე თამამად გელაპარაკებათ ავზედაცა და კარგზედაც. ამისთანა კაცი დღეს ერთს გეტყვით, ხეალ მეორეს, დღეს ავიშენებთ რაღაც ქალაქის ციხე-დარბაზებს, ხეალ თითონვე შეუბერავს და ძირს დასცემს თავის ნაშენს. ჩვენ-კი შევეყურებთ მის შალაყებსა და შევხარით, რომ ასეთი საკვირველი ჯამბაზები გამოსულან საქვეყნოთ და გვაძინარულებენ. ასპარეზიც საკმაოდ ფართოა სხვა-დასხვა ჯამბაზობისათვის. გამოვლენ ჯერ და ურთერთში მოჰყვებიან პირში ფურთხებასა, ლანძღვა-გინებას. ვინც უკეთესად გაილანძღება, ჩვენც იმას ვუძღვნით ქება-დიდებას, ტაშს ვუკრავთ, ვაქვებთ. ვინც უშნობას გამოიჩინს ამ ხელობაში, იმას ჩვენც თავში ჩაუფარუნებთ და სტყენით გავაგდებთ მოედნიდამ. როცა ეს აკრობატები გაათავებენ ერთმანეთის ლანძღვა-თრევას, შემოვლევით მასალა, მერე მისდგებიან გარეშე კაცებს, ვინც-კი რითიმე შესამჩნევია საზოგადოების თვალში, და ვაი იმის ტყავის ბრალი—გაჰლანძღვენ, გააბიაბრუებენ, შეუგინებენ ნამუსს, გადმოუბრუნებენ ტყავსა, წაართმევენ ყველაფერს, რაც-კი მოუპოვებია მთელის საცოცხლის განმავლობაში, ე. ი. სახელს, პატივს, სიყვარულს საზოგადოებისას, დაჰხურავენ ორშაბათის ყვენის ფაფახსა, შეჰსვავენ ვირზე, — და თითონაც უხაროიანთ, ჩვენც გვაძინარულებენ...

ბოდიშს არ ვიხდი, რომ ამისთანა მძიმე საგანზე ჩამოგიგ-

დეთ სიტყვა და ისიც საახალწლოთ. ჩვენ გვინდა მხოლოდ ჯამში გამოვიყენოთ იმისი, რაც უფრო თვალსაჩინოა ჩვენს უფრო რულ ცხოვრებაში და რა საგმლოც მოვიტანეთ ამ 1889 წლისათვის. რასაკვირველია, ვერ ვიტყვით, რომ ამავე დროს ჩვენში სულ ყველგან ჩამქრალიყოს მადლიანი ნაპერწკალი ადამიანურის არსებობისა. არა, აქა-იქა ჰბუტავს ეს ნაპერწკალი და თითქო კიდევა ჩაღდება, მაგრამ მისი ძლიერება ჯერ იმდენათ სუსტია, რომ თითო-ოროლა გამჭრიახი თვალი თუ დაინახავს, თორემ სხვა ვერაფერს. სიცხოველეს იმისას იგრძნობს მხოლოდ სათუთი და მგრძნობიარე გული, განვითარებული გონება.

მოგილოცავთ, მკითხველო, ახალწელიწადს და ვისურვებ, რომ ყველა თქვენგანს იმდენად აგზილებოდეთ თვალეები, რომ ადვილათ დაგენახოთ ეს ნაპერწკალი ადამიანის სიცოცხლისა, ეს იმედი ჩვენის წარმატებისა და მომავლის ბედნიერებისა. მოგცეთ ღმერთმა უნარი, რომ ყველა თქვენგანმა თითო წკირი მაინც მიიტანოთ და მისცეთ ძალა წარმატების აღორძინებას. მეტის მოლოცვა ჯერ არ შეგვიძლიან და თქვენც ნუ მოგვფხზოვთ. თუ მერმისამდის თითო წკირი ყველამ დაეუმატეთ ამ ბუტია ნაპერწკალს, ეგ ისეთი დიდი მადლი იქნება ღვთისა, რომ მერმის სრულებით სხვა გვარს საახალწლოს გიძღვნით.

ამავე დროს შეტყობილი გექნებათ, რომ ჩვენ მტკიცეთ განვიზრახეთ ჩვენის გაზეთის გამობრუნება და ქვეყნიერებაში სათანადო ტრიალი. იმედი გვაქვს, რომ ამ პირველსავე წელიწადს დაგენახოთ, რასაც შევძენთ და როგორის ერთგულობით გავუწევთ სამსახურს ამ ბუტია, მაგრამ ყველა ქართველისთვის ძვირფასს ნაპერწკალს ჩვენის ცხოვრების გამოკეთებისას. თუ მოვახერხებთ და თქვენც შეგაყვარეთ ეს ნაპერწკალი, გაგიღვიძეთ მისი პატივისცემა, ჩვენ მეტი ჯილდო არა გვინდარა სხვა.

უცნობი.

წინდაუხედავი უმადურობა

(შესახებ ბ. ჩათახაიას.)

კაცს ერთი-კი გადაუბრუნდეს ფეხი, ერთი პატარა შეცდომაში კი წაყოს თავი, და მეტი საჭირო არ არის: მაშინათვე მის-

ცვილებიან, წაუღებებიან პირში, სტაცებენ ხელს ყანყრატოში და გამოათრევენ საქვეყნოდ: აპათ, ნადირი, რაც გინდათ უყავით, საიღამაც გინდათ, დაუმიზნეთ თოფი, დამბაჩა, რევოლვერი და შიგ შუბლში სთხლიშეთ, თუ სახელის მოპოვება გასურთო. სულ იმასა ეცდილობთ, რომ ვისმეს თვალში პატარა წიკრი მაინც შეენიშნათ, ბოძივით გაფადილოთ და გაგებროთ, თუ ვისმეს სიკეთეს შევატყობთ, ან განძრახ თვალსა ვხუჭავთ, ან ძალათ ვამცირობთ და ვატრიზავებთ, რომ ქვეყანამ მადლობა არაფის უთხრას სიკეთისათვის და არ დააფასოს.

კიდევ კარგი, თუ შემთხვევამ გამოგიყვანა მოედანზე და საქვეყნოთ გაღიარებინა შენი სიკეთე. ასეთი შემთხვევა მიეცა ბ. ჩითახოვს, ცნობილს მდიდარ ჩითახოვს, შემამულესა და ბანკირ ჩითახოვს. თითონ რომ არ გამოექვეყნებინა თავისი სიკეთე და ქველობა, დღესაც არაფის ეცოდინებოდა, როგორი მოწყალე და შემბრალებელი ყოფილა ეს მადლიანი კაცი საწყალების მიმართ.

ჩვენ ვამბობთ ბ. ჩითახოვის ფაბრიკაზე. აქამდის ქვეყანა ასე ფფიქრობდით, რომ მიწოროვისეული ფაბრიკა თავის ჯიბისათვის შეიძინა ამ სახელოვანმა მდიდარმა, ეს ფაბრიკა ოცდა ათი ათას თუმანზე მეტი უღირს და გვეგონა სიამოვნებით უგდებს ყურს ფულის ჩხრიალსა, როცა მიუტანენ შემოსავალსაო. ის კი არა თუ, ამ მოწყალე კაცს ფაბრიკა უყიდნია მშვიერ-მწყურვალ ხალხის სასარგებლოთ, იმათის დღე-გრძელობისათვის. თითო-ორროლა გროშს გამოიღებენ სამოწყალოთა და ყურებს გაგვიჭედენ ხოლმე თავიანთ გულკეთილობისა და ქველობის ამბებით. ამ კაცს-კი ოცდა ათი ათას თუმანმდე ფული ვადუყრია საწყალ მუშათა გამოსაკებათ და, მადლობის მაგიერ, ჩვენი უმადური თვითმართველობა დასდგომია თავს დოგა-დოგათ და კიდევ ხარჯს აწერს ამისთანა სამოწყალო ფაბრიკას!... მოდი და ამისთანა უმადურობას ნუ დასჯი! ხმები დადის, ვითომც ეს ფაბრიკა დაიკეტებაო, რადგან ქალაქს არ შესძლებია სიკეთის დაფასებაო. ამბობენ, ვითომც ბ. ჩითახოვი აქ დაჰკეტავს ფაბრიკასა და გაჰმართავს ივით ქვეყანაში, საცა მოწყალე კაცის ფასი იცის საზოგადოებამაო.

ვეება მაშინ მაინც ცხვირში ამოიკრას ჩვენმა წინდაუხე-
დავმა თვითმართველობამ ქალაქისამ და ქველობის მიმყოლი
ხალხი შესაფერად დააფასოს. აბა, მილიონერისთვის რა უნდა
გახდეს რალაც ასი თუმანი წლიური ხარჯი, ამისგამო როგორ
დაჰკეტავდა სამოწყალო ფაბრიკას, რომელსაც მილიონის აღებ-
მიცემობა აქვს, მაგრამ ჯაბრის საქმეა, გულის დაკოდვაა, რომ
კაცის ყალბი არ იციან ჩვენ ში.

ვერ არის სასიამოვნო ამბავი სახალწლოთ, მაგრამ რასა
იქთ, როგორ არ გაიმეტებთ ქებასა და პატივს იმისთანა კაცის-
თვის, რომელსაც მაგოდენა შეძლება შეუწირავს სამოწყალო
საქმეზე! როგორ არ მოგივთ ბრახები თვითმართველობაზე,
რომელიც მუხლს არ იღრეს ამისთანა ქველმოქმედ კაცის წინ.
ეს კაცი თავისთინ ხომ არ ამუშავებს ფაბრიკას!..

ახალი ამბები

ჩვენ გვაცნობებენ, რომ ქართულ დრამატიულ დასის
რეჟისორი ვერ მოიხვეწებს, ეილრე ბ. აბაშიძის გარდა ერთს
პირველ ხარისხიან არტისტს მაინც კიდევ არ გააგდებს ტრუ-
პიდაშაო. ამ ხელად საქმე მიმდგარა ბ-ნ კ. ყიფიანზე. იმასაც
თუ მოაშორებს ტრუპას, მერე ვინდაც ადგილიდამაც გადააყენონ,
ანიუშშიაც არ ჩაიგდებს, რადგან ამითიგაიმარჯვებს წინანდელ
რეჟისორზე—ბ. ვ. თუმანიშვილზე, რომელმაც გააძევა მარტო
ბ. ალექსევე—მესხიშვილი. ღვთით, ერთ-ორ წელიწადს სულ
გაიწმინდება ჩვენი დასი ნიჭიერ არტისტებისაგან და მერე
ცხერებთან ხბოც-კი გაიტანს თავს.

არ ვიცით, რამდენათ მართალია ის ხმა, ვითომც ბ. გუ-
ნიას განედრახა თავისი კალენდარი მეორეთ გამოცეც მხოლოდ
იმ აზრით, რომ აღარ გადაბეჭდოს შესანიშნავი და ნიჭით
სახე სახალწლო ექსპორატები გამოჩენილის დავით სოსლანისა.
ბ. გუნიას თურმე იმედი აქვს, რომ უამკუპლეთო უფრო
გაიყიდება კალენდარიო. ტყუილი იმედა.

როგორც წინათვე ვიცოდით, ბ. ზოილი საშინლად გაგვწერომა იყენს იმ დღევანდელ გულწრფელსა, მორიდებულს წერილზე. ჯაგერის ამოსაყრელათ ბ. ზოილს დაუწერია ოთხმოცი თაბახი თეთრი ქალღი და მათზე ჰრეცხავს თურმე მთელის ჩვენის რედაქციის და მეტადრე რედაქტორის სარეცხს. მადლობის ღირსია ბ. ზოილი ამ საქმეებზე თანადებულობისათვის. ურიგოს არ იზამდა, რომ ბ. ვანოც მიემხრო ძნელ საქმეში.

ყველა პროვინციულ ქალაქებში თეატრებსა ჰმართავენ, მაგრამ სიღნაღმა ვერ იქნა და ვერ მოახერხა. თურმე დარბაისელი მანდილოსნები არა კადრულობენ სცენაზე გამოსვლას. ეხლა სარწმუნო კაცები გვწერენ, რომ რაკი ორფეხა ცხოველებმა ასე შეარცხვინეს ეს პატივცემული ქალაქი, ამიტომ ოთხფეხა ცხოველებს აურჩევიათ ჩინებული პიესა და ეხლა როლებს სწავლობენ ბეჯითად. გრანდამათ გამოდის თურმე ნიკორა კამეჩი, კარგა ჩასუქებული ფურ-კამეჩი, ხოლო გასათხოვარ ქალის როლს შეასრულებს მისი მოზრდილი ნიშა ხარი გდებრობითის სქესისა. მოუთმენლად ელიან ამ საუცხოვო წარმოდგენასა.

გაზ. «თეატრის» რედაქციისაგან დაპირებული «კედლის ქართული კალენდარი» — წლიურ ხელის მომწერთ უკვე გაგზავნათ.

რედაქტორი და გამომცემელი ალ. ნაზიზანიძე.